

KIRMIZI OTOBÜS

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte olmasa da, ilerleyen saatlerde ki hala erken sayılır, otobüs durağının en arka kuyruğunda Nur Hanım'ın gözleri soğuktan çatlamış ellerine takıldı. Çantasında sürekli taşıdığı ama bir fırsatını bulup süremediği yumuşatıcı el kremi geldi aklına sonra birden silkelendi çünkü Ahmet hızlı adımlarla kuyruktan çıkmış ters yöne doğru yürümeye başlamıştı. Arkasından alçak topuklarını dikkatlice vurarak ilerledi ve oğlunu küçük dirseğinden narince yakalayıp sakince çevirerek tekrar otobüs durağının kuyruğuna soktu. Nur Hanım saatini Ahmet'e işaret ederek "İKİ – DAKİKAMIZ - VAR" dedi ve otobüs iki dakika sonra duraktaydı. Nur Hanım'ın bakışları, yine bu eski püskü otobüse denk geldik der gibiydi. Otobüsün uzun vagonunun tam kıvrım bölgesinde şu bildiğimiz düpedüz körüklü eski kırmızı belediye araçlarından, sağa sola kıyasıyla sallanarak ayakta durmaya çalışan küçük Ahmet ve Nur Hanım sallantı içerisinde arka sıralara doğru yavaş yavaş ilerlerken ikisi de yalpalanmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Nur Hanım dirseğinden tuttuğu oğlu Ahmet'i itinalı bir şekilde yönlendirdi. Bir boş yer bulup onu oturttu ve biliyordu ki Ahmet yabancıların yanına oturmaktan hiç hoşlanmazdı. Ahmet tam elini ısırmaya kalktı ki, Nur Hanım Ahmet'in yanındaki beyefendiye rica edip bir arka koltuğa oturup oturamayacağını sordu ve genç adam hiç itiraz etmeden yerini Nur Hanım ile değiştirdi. Zorluklardan ilki aşılmıştı artık Ahmet kalabalık ortamda olmasına rağmen kendini güvende hissetmişti. Şimdi sakın bir kırkbeş dakika geçirmek için hiç bir engel olmadığını düşünmeye başlamıştı Nur Hanım.

Nur Hanım her sabah olduğu gibi bu sabah da cama başını yaslıyan oğluna bakarken çantasından Ahmet için önceden hazırladığı ipliğe geçirilmiş değişik renklerden, eşit sayılarda oluşmuş, tahtadan boncukları çıkartmıştı. Ahmet'in ince parmakları onların üzerinde tedirgin bir şekilde süzülürdü. Nur Hanım otobüsün, havanın veya sabahın erken saatlerinden olsa gerek verdiği bir rahavetle gözlerini kapamak istedi ama yapamadı çünkü her zaman olduğu gibi şimdi de gözleri hep Ahmet'in üzerinde olmalıydı. Dışarıdan ona bakan bir çift göz olsa, diğer insanların bugüne kadar kafasından geçen aynı şeyleri söylerdi herhalde. "Ne kadar sabırlı bir kadın", "Eee işte başa gelince Allah sabrını da veriyor", "Yok yok ben yapamazdım çok zor bir iş." Bir keresinde biri ona "bu çocuğu bakım evine ver bak yaşı büyüyor sen altından kalkamazsın" bile demişti. Nur Hanım yüzündeki alaycı tebessümünü karşısındaki reklam panosunun güneş çarpan camında gördü ve tedirginlik içinde yerinde kımıldandı.

Çok kolay geçen dokuz ay sonrasında basit bir hastanenin alçak gönüllü odasında tam da camın kenarında Ahmet'i emzirirken gördüğü o güzel lapa lapa yağın görünümünü hiç unutmadı Nur Hanım. "Aç" dedi eşine pencereyi, "içime çekmek istiyorum karın iç kabartan kokusunu". "Hayır" dedi Nur Hanım'ın annesi, "bebeği üşüteceksin"... Nur Hanım körüklü otobüsün bir çukura girip çıkmasıyla irkildi tabii Ahmet de. Dirseğinden yakaladı oğlunu hafifcene kendine çekti ve Ahmet garip sesler çıkarmaya başladı. Daha çok bir yavru hayvanın inlemesi gibiydi. Nur Hanım da öyle düşünmüştü ilk başlarda ama artık bu sesler onun oğluna aitti tıpkı anne canım acıyor demesi gibi birşeydi. Ahmet bir yandan da gözlerini sıkıca kapatıp öne arkaya sallanmaya başladı. Görgü tanıkları yolcular göz bebekleri yerlerinden fırlamışçasına anne ve oğula bakıyorlardı. Nur Hanım hiç onlar yokmuş gibi sarıldı oğluna sanki etrafı büyük bir sis bulutu kaplamıştı ve gözleri sadece oğlunu seçmişti. Nur Hanım Ahmet'in kulağına eğilip usul ses tonuyla saymaya başladı "BİR – İKİ – ÜÇ – DÖRT – BEŞ" ve Ahmet sakinleşti nefes alışverişleri de. Gözlerini itina ile ve isteyerek kaçırdı etrafındaki aşırı makyajlı orta yaşlarında çekici denilecek kadar güzel kadından, onun yanında oturan tertemiz üniformasıyla kasılan kızından, çaprazında elleriyle deri çantasına sıkıcana sarılmış sakalları ağarmış yaşlı amcadan, onun arkasında fısır fısır eden teyzelerden, ve bir çoğundan...

Bir süre sonra sakinleşen Ahmet küçük başını tekrar otobüsün camına dayadı ve Nur Hanım da derin düşüncelere daldı. Semih kalır mıydı acaba onlarla eğer Ahmet böyle olmasaydı? Ne kadar zaman olmuştu Semih'ten ayrılalı? Kaç yaşındaydı Ahmet? Sanki üzerinden bir asır geçmiş gibi hissetti ama değildi sadece yedi yıl olmuştu... Ona göre koskoca, zorluklarla geçen yedi yıl. Üç yıl dayanabilmişti Semih Bey Ahmet'in rahatsızlığına zaten kabullenmesi o kadar sürmüştü ya. Keşke biraz daha bekleyebilseydi. O zaman, o da olurdu belki onların yanında. Anlayamamıştı Semih Bey oğlunun durumunu ya da anlamak istememişti. Etiketlemişti oğlunu diğerleri gibi "Engelli, özürlü"

demmişti çıkmıştı işin içinden ne kadar Nur Hanım oğlunun “özel” olduğunu anlatmaya çalışsa da fayda etmemişti. Onsekiz aylıkken götürdükleri doktor teşhisi koyduğunda halbuki anlatmıştı herşeyi bir bir...

“Oğlunuz Otistik, ileri düzey tam olarak derecesini belirlemek zor, bu konuda zamana ihtiyacımız var. Emeklememesinin ve yürümemesinin, ismine cevap vermeyişinin ve ışığa tepki göstermemesinin nedeni bu” demişti doktor. Ama doktor bir çok şeyi de eklemeyi unutmuştu. Büyüyordu Ahmet büyüdükçe sorunlar da onunla birlikte. Katı hiç bir şey yiyemiyordu mesela Ahmet, annesi ona hep püre şeklinde yaptı yemeklerini çünkü ağzına takılan yemek parçaları onu çıldırtmaya yetiyordu ve elleriyle hep kafasına vuruyordu her vurduğunda annesi onun eline plastik bir oyuncak tutturması gerektiğini öğrendi. O zaman daha az zarar veriyordu kendine Ahmet. Bir gün Nur Hanım evdeki bütün çizgili tişörtleri siyah bir çöp torbasına doldurup atması gerektiğini de öğrendi çünkü Ahmet renkli özellikle kırmızı çizgili tişörtlere gelemiyordu. O çizgiler onun gözünde ve dünyasında fırtınalar kopartıyordu. Ahmet’in konuşması akıcı ve anlaşılır değildi peltek konuşuyordu “ h” ve “ r” harflerini yutuyordu. Bu da Ahmet’i görünmez kılıyordu insanların gözünde. Onu duymamak, görmemek kolay geliyordu çünkü... Nur Hanım sabahı, gecesı, gündüzü, güzü, baharı ayrı ve süprizlerle dolu bir savaşın içinde çoktan galip geldiğinin farkında olmadan ilerliyordu. Önemli değildi onun için kazanmak veya kaybetmek. Salt olan sevgiydi hem de tükenmeden içinde yeşerttiği sevgi. Semih Bey görmeye devam etti oğlunu ayda bir, iki ayda bir, ne zaman psikolojisi kaldırırsa. Her görüştüklerinde Ahmet tanımadı babasını bir yabancıya bakar gibi ona yaklaştı, babasının gömleğinin yakasına uzandı ve kokladı ve ona sürterek geçti yanından. Sonra Semih Bey konuşmaya çalıştı onunla ama Ahmet başka bir dünyanın içerisinde demir parmaklıklarla ördüğü duvarlarının arka tarafında güvendeydi. Semih Bey elini azıcık uzatsa belki de tutacaktı Ahmet, çok önceleri tanıdığı bu adamın elini, ama o el hiç ulaşmadı. Ahmet iki saniyelik göz temaslarıyla dokundu babasının kalbine ama bu da yetmedi Semih Bey’e. Ahmet bir süre sonra demir parmaklıklarını tuğlayla kapatmaya karar verdi ve elindeki tahtadan ipe geçirilmiş boncuklarını saymaya başladı bir yandan da kafasını ileri geri sallamaya. Semih Bey susuyordu sadece, onun günlük hayatında neler yaptığını Nur Hanım’dan öğreniyordu mesela resime yeteneği olduğunu en son görüşmelerinde öğrenmişti halbuki Ahmet küçük yaşından beri harika resimler yapardı. Bunları dinlerken gözlerini Nur Hanım’dan kaçırıyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Karşısında azimli, kararlı, çok seven bir anne vardı ve onun karşısında ezilen bir adam. Her görüşmeleri böyleydi Ahmet’in ve babasının. Semih Bey’in asık suratıyla son buluyordu bu sancı dolu görüşmeler. Nur Hanım tabi ki de çabalıyordu anlatmaya ama Semih Bey anlamıyordu ya da anlamak istemiyordu sancuların neden bu kadar derin olduğunu çünkü o da görmüyordu, göremiyordu Ahmet’i.

Derin düşüncelerden bir anda silkelenen Nur Hanım oğluna eliyle işaret etti “BEŞ – DAKİKA – SONRA – İNİYORUZ” dedi işaret dilini de kullanarak. Ahmet iki saniye annesiyle göz temasından sonra kafasını cama, elini de tahta renkli boncukların üzerinde gezdirmeye devam etti. Onların inmeleri gereken duraktan iki durak önce kırmızı-körüklü-uzun-belediye aracına biri bindi. Yüzü silik çok da önemli olmayan adam ağır adımlarla arkaya doğru kalabalığı yararak ilerledi ve körüklü otobüsün tam kıvrılan bölümünde Ahmet ve Nur Hanım’ın karşında dikildi, üzerinde kırmızı çizgili bir kazakla... Nur Hanım da kalbinin hızla atan ritminin kimse tarafından duyulmama arzusuyla oğlunu dirseğinden yumaşakça tutarak kaldırdı ve otobüsün kırmızı düğmesine bastı.

